

монах прави папирне фигуре од жучних исповести и ноћних уздаха
 наше брезе су још младе
 жандарми прилазе девојчици у гуменим чизмама
 твоје руке хладне као октобарски листови
 спремаш нам старост и смрт
 ремен јесени јовану откида домали прст
 оставили су је везану у колиби с насловнице
 славимо те празнином издубљеном у дугом детињству
 ако ти је тешко запали цигарету
 подигни чашицу ракије с трешњевог пања оклевајући да нас одједном попијеш
 гледај како ветар уврће љуске бачених шушки
 преброј тираже
 буди празан и сед
 потуци се с касапским момцима
 удари песницом глупости и буке
 буди празан и сед на станичној клупи
 закашљи се од лошег дувана као што и ми то радимо
 или спали илији кућу
 један од косаца спушта поглед док премешта косу на друго раме
 мотике леже насред дворишта
 заложена је ватра
 светлуца домаћа со
 постани чежња и уместо ње дуго гледај низ улицу
 марија лежи у кревету сувише стара за још једно лето
 њен дах се искрада из плућа и бежи не осврћући се
 псовка одзвања о фасаде сити свиње или погађа петла докониом каменом
 препирка пада попут росе по прљавим маљницама камилице и сребрнкастом кокошијем
измету

спусти се у досаду лета као поподневни гром
 престрашени голубови су на крову суседне куће
 козе иза дашчане преграде у спарини док им очи колутају постајући рибље
 лимунаду испијаш полунаг у сенци пушнице
 наслоњен на хладан кородирани оквир тањираче
 комшијин син је из себе исцедио последњу кап сперме
 у стопу те прате бојажљива школска деца
 спремаш им град и олују муку и незнање
 спремаш им мале животе
 више нема ничег иза празног канистера за нафту

пчела у чељусти пса губи облик
девојчице на асфалту кредом цртају срце док их посматраш кроз набор завесе
лежиш поред пута као пијани ђакон као блатњава вода пун дуге коровске браде
невољан да се покренеш

устани и пођи преко гребаног асфалта путем ка силосу
на прилазу од утабаног шута јутарњу кафу пију радници у умашћеним оделима
они те не виде као што ни ти њих не видиш
ако погледаш искоса приметићеш ветар како их повија у крошње очаја
невидљив а исувише постојиш за очи што као бљутаве шљиве мекшају у
хладњачи с поквареним агрегатом

и траве до пута постају топлије
у њима се топе возила која долазе али се не заустављају
читуље су им за леђима и један од њих певуши као да је сам
зар је спас замах ветра у листу сврачији опрез трептај сенке
вози низ окуке чворновате од маслина и празна успутна стајалишта
штрајкачи седе у хладу својих аутобуса
играју карте уз узо и удишу меке гране бибера
заустави се на видиковцу
нека ти поново буде досадно
избледела је прашина пред нама и пусто поље са трошном овчарском кућом
рафинерија стоји на другој страни
да ли и ти посматраш димњаке мирно и без мисли
старицу која залива купус на овој јари
на пијаци толико малог света да те и не разазнајем
оставио си отворен прозор на кући
свици слушају вагнера
чују се маказице за нокте
гледаш како мушица обилази дугачку длаку која лежи на поду кухиње
слушаш како старци у продавници праве исте редовне шале
у тим си опробаним реченицама
од себе нас купујеш себи продајеш бесмислено и у празно питајући за цену
зар не видиш да се са обе стране рова вијоре твоје заставе
фризерка те оставља самог толико дуго да почињеш да мислиш о себи
топао шампон цврчи
горе далеки градови
и даље не умеш да разазнаш јабланове
реку угледаш тек на шљункари као и сви ми
мртав си с гупцем и минцером розом и бланкијем
за пултом и даље броје пазар
толико мртав а твоји прсти из ноћи у ноћ добују по мекој кичми века
тамо отуђење још пружа смисао
овде службеници играју доминe и радници се превозе с краја на крај фабричког
круга у трошним багерима

шлемови скупљају жуту кишницу
младе бундеве удишу ваздух пун честица платине и јулског натријума
коњска запрега поставља оптички кабл у непредвидиво јутро
ври рибља чорба међу теглама киселине и киклопским шрафовима
господе одабране поведи са собом
решења леже посвуда
изгуби се међу стварима као бачен венчани прстен
време остави варварима